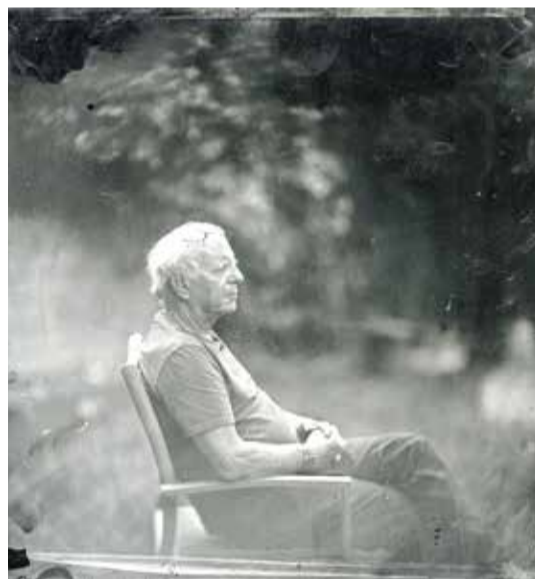

29.12.2025

שני

הצל החולף בשכונה

ביקרתי השנה שוב ושוב במוסררה בירושלים ודיברתי עם תושבים ותיקים חדשים, פנתרים שחורים, סטודנטים וחרדים. לסיפורים שלהם נתתי ביטוי בעזרת שיטת צילום מימים אחרים

חולף של המקומות והאנשים שראיתי ופגשתי במוסררה, שכונת התפר הירושלמית. בשנה האחרונה חזרתי שוב ושוב לשכונה, הפעם עם מצלמה אנלוגית כפורמט גדול וחדר חושך נייד. בחרתי לצלם תושבים ותיקים וחדשים, "פנתרים שחורים", חרדים וסטודנטים. ישבתי איתם במשך שעות ושמעתי סיפורים על ילדות ליד הגבול, על פחד ושמחה, על שינויים ועל מה שנשאר, ותמיד גם על הרבה מאוד תקווה.

שהתגורר בכפר בהרי הקוקון. בצחוק, הבטחנו לו שנחזור מדי פעם כדי "לשחק" את הילדים שנעלמו מהשכונה, ולטפס במקומם על העץ. בפעם הבאה שהגעתי למוסררה, שנה או שנתיים לאחר מכן, חיפשתי את הבית ואת העץ – אך לא מצאתי. שאלתי חברים שגרו בשכונה, אבל אף אחד מהם לא זיהה את האיש או את הסיפור. העץ נעלם, הבית השתנה, והאיש אולי גם הוא כבר לא כאן. אבל אני נשארתי עם משהו שנשאר אצלי תקוע; צל

סיפור האהבה שלי עם שכונת מוסררה בירושלים התחיל מעץ דובדבנים. לפני כ-20 שנה נכנסתי במקרה, יחד עם חברים, לחצר של בית בשכונה שכלל לא הכרתי. בעל הבית הזמין אותנו לטעום דובדבנים מהעץ הענק שכחצר וסיפר שפעם, כשהשכונה היתה מלאה בילדים, אפילו פרי אחד לא היה נשאר על העץ בתקופת ההבשלה. "ועכשיו אין מי שיקטוף. חבל, חבל", הוא הוסיף בעצב. הוא החזיר אותי לילדות, והוכיר לי מאוד את דוד שלי